

DE LES PETITES BELLESES GRANOLLERINES

La Riera

¿I què és aquesta gran beta de terreny que s'extén per entre mig de tantes i tant ben conreuades hortes i que no dóna senyals de vegetació?...

Es la riera — responguet jo. — Es el riu de Granollers. Aquí hi venen a parar totes les brutícies que per reguerots i a carretades s'hi porten i que hi resten, esperant que arribi la benefactora revinguda de les aigües, que no vé només quan per sobre les muntanyes de Vich hi ha plogut tant, que l'aigua no s'asseca pel camí i arriba aquí a fer l'irregular neteja.

No's pensi — vaig continuar — que senti aversió a aquest troç d'incultivat terreny. Molí al contrari; car en ell hi tinc els records més agradosos de la meua vida. Quan era petit, venia a aquí, junt amb els companys de col·legi, un cop sortits d'estudi, i veníem a jugar, a fer castells de pedres, a fer els *soldats*, a jugar a tots els jocs infantils, pels quals trobavem camp a propòsit per al séu desenrotllament, en aquesta ample planúria de terreny...

Acabat de dir això, vaig restar mut, fitant aquell bocí de patria que havia sigut tant temps teatre dels meus jocs, bo i recordant els llocs en els quals havia passat la meua infantesa.

Cada pedra, cada planta, és una fita de la meua vida d'infant; cada pedra, cada planta, fa reviure en ma pensa'l record d'aquells alegres anys que ja han passat i que no tornaràn.

Quan, més tard, anys endavant, venia a la riera, ja no hi venia per a jugar; ja no venia a fer-hi castells de pedres; ja no hi venia rient... Hi venia pensatiu, melancònic, i, a l'arribar-hi, no saltava i corria com abans. Amb pas sossegat me dirigia cada dia a la mateixa pedra i allí, bo i assentat, feia castells, però feia castells enlaire, pensant en un demà rialler i en una bonica companyona per a passar feliç, al séu costat, el reste de la vida.

Fins allavors no m'havia fixat en el magnífic espectacle de la posta de sol, quan aquest s'amaga en la propera muntanya i el cel se teneix d'un color rogec que's va enfosquint, enfosquint, i surten les estrelles, are una, are l'altra, cobrint el firmament de puntets blancs que en l'infinitat de l'espai, són altres mons com aquest i que, com aquest, segueixen l'incabable renglera de segles i més segles.

Pot-ser quan la roda del temps senyali uns quants anys més, hi vindré, a la riera del meu poble, a veure jugar a *soldats* i fer castells de pedres als meus descendents, mentres jo, recolzat en una pedra, que ja no serà la mateixa d'abans, pensaré en quant jo era com ells i com ells jogava.

STILUS